

РЕШЕНИЕ

№ 1191

гр. София, 21.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Николова

Вяра Русева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11848** по описа за **2019** година докладвано от съдия Миглена Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на И. С. Д. против Решение от 22.08.2019г. на СРС, 114-ти състав, НО, постановено по НАХД № 598/19г. С Решението е потвърдено Наказателно постановление № 17-4332-022622/06.11.2017г. на Зам.-началника на отдел ПП към СДВР/надлежно упълномощен/, с което на жалбоподателя, на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП е наложено наказание „глоба“ в размер на 700.00 лв. и „лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца“, за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Нарушението е извършено на 22.07.17г. в 18.04часа в [населено място] и се изразява в това, че жалбоподателят в качеството си на водач на лек автомобил марка „К.“, модел „С.“, с рег. [рег.номер на МПС], управлява същия, движейки се по [улица], с посока на движение от[жк]към[жк], срещу бензиностанция „Е.“, със скорост от 133 км/ч / с приспаднат толеранс от 4 км/ч/ от 137 км/ч/, като е превишил разрешената максимална скорост за населено място с над 53 км/ч /при разрешена от 80 км/ч/. Нарушението е било установено с техническо средство система за видеоконтрол TFR1-M № 560, монтирана в служебен автомобил, като е записано в клип № 3664 към преписка ПКЗ/5038/17 г.

В касационната жалба се сочи, че решението е неправилно, постановено в нарушение

на материалния закон и процесуалните правила – касационни основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК. Сочи се, че въззивният съд неправилно е изисквал нов протокол за годност на техническо средство, като е обосновал неправилни изводи въз основа на него. Твърди се, че неправилно са интерпретирани показанията на разпитания свидетел- съставител на АУАН. Сочи се, че неправилно е било прието от въззивния съд, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи. Твърди се, че камерата, с която е заснето административното нарушение, е с изтекла годност към момента на извършване на снимките. Счита се, че при първоначалното разглеждане на делото по НАХД № 20148/2017г. е представен единствено протокол за годност от 15.07.2016 г./със срок на годност до 15.07.17г/, от който било видно, че използваната мобилна система е с изтекла годност към момента на заснемане на нарушението на 22.07.2017 г. Оспорва представения при второто разглеждане на делото пред СРС протокол за периодична проверка от 13.07.2017г., въз основа на който въззивният съд е формирал окончателните си изводи, тъй като датата от направената периодична проверка/13.07.17г/ е била изписана на ръка, с друг почерк. Счита се, че средството за измерване не е използвано съгласно предвидения в ЗИ ред. Твърди се, че СРС не е обсъдил имущественото състояние на дееча с оглед съобразяване на размера на глобата с него. Моли се за отмяна на решението и отмяна на НП. В съдебно заседание се явява лично и поддържа жалбата по изложените съображения. Твърди, че представеният втори протокол е негодно доказателствено средство- преправен документ.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“ не се представлява в съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

Прокурор Стоян Димитров счита касационната жалба за неоснователна и моли за потвърждаване на въззивното решение.

По силата на препращащата норма на чл. 63 ал. 1 от ЗАНН жалбата е подадена в срока по чл.211 ал.1 от АПК, при спазване изискванията на АПК относно касационното обжалване, от лице с активна процесуална легитимация, пред надлежния съд, срещу решение от категорията на чл. 63 ал.1 от ЗАНН, поради което същата е допустима и следва да бъдат разгледана по същество.

Съгласно чл.63 ал.1, от ЗАНН първоинстанционното решение подлежи на касационно оспорване на основанията, предвидени в НПК. В чл.348 ал.1 от НПК са изброени 3 касационни основания: нарушен е закона, допуснато е съществено нарушение на процесуалните правила или наложеното наказание е явно несправедливо. Съгласно чл.218 от АПК касационният съд обсъжда само посочените в жалбата пороци на решението, като за неговата валидност, допустимост и съответствие с материалния закон следи и служебно. От което по аргумент на противното следва, че за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила от първоинстанционния съд и за явна несправедливост на наложеното наказание Съдът ще следи, само ако са били изложени в жалбата като касационни основания.

Съдът счита решението на първоинстанционния съд за частично недопустимо. Съображенията на Касационния състав са следните:

В жалбата си от 10.11.17г до СРС/приложена по нахд № 20148/17г/, касаторът е обжалвал наказателното постановление само в частта му на лишаването от право да управлява МПС за срок от три месеца, но не е предявил жалба срещу наказателното постановление в частта му, с която се налага глоба в размер на 700 лв. Тъй като при първоначалното произнасяне на СРС /по нахд № 20148/17г/ съдът се е произнесъл и

относно необжалваната част от НП/относно глобата/, АССГ е обезсилил решението на СРС в частта му относно глобата, а го е отменил и върнал за ново разглеждане от СРС само в частта относно лишаването от правоуправление. При новото разглеждане на делото от СРС /по нахд. № 598/19г/, съдът обаче отново се е произнесъл по отношение на цялото НП/и относно глобата/, в разрез с решението на АССГ /което му връща за ново произнасяне делото само в частта относно лишаването от правоуправление/. Поради което частта от обжалваното пред настоящата инстанция /втора по ред кас. инстанция/ решение на СРС, с която СРС се произнася отново относно глобата, следва да се обезсили като недопустимо / частта от НП относно наложената глоба не подлежи на разглеждане от СРС поради липсата на жалба и влизането в сила на тази част от НП с изтичането на срока за обжалването на НП/. Като е потвърдил изцяло наказателното постановление ,в това число и по отношение на наложената глоба, без да има жалба в тази част, въззивният съд е постановил недопустимо решение. Следва да бъде отбелязано, че жалбоподателят определя предмета на спора и то с подадената жалба. Наказателното постановление в частта, в която е наложена глоба, е влязло в сила и СРС е следвало да се произнесе само в частта на лишаването от право да управлява МПС, съобразно дадените указания в Решение № 254/10.01.2019 г. по КНАХ д. № 10335 на АССГ, а не да потвърждава цялото наказателно постановление. Поради тези съображения обжалваното решение на въззивния съд в тази част следва да бъде обезсилено.

По отношение на наложеното наказание – лишаване от право да управлява МПС за срок от три месеца/по отношение на която е депозираната жалба срещу НП/, настоящият съдебен състав намира, че решението е допустимо, валидно и правилно. На първо място, щом лицето изобщо не обжалва наложеното му с НП наказание глоба за същото нарушение, това може да се тълкува и като неоспорване на факта на извършеното нарушение/превишаване на разрешената скорост с повече от 50 км/ч/. Жалбата до СРС всъщност е само относно наложеното наказание лишаване от правоуправление за срок от 3 месеца, като обаче видно от санкционната норма на чл. 182 ал.1 т.6 от ЗДвП- наказанието е фиксирано/глоба от 700лв и 3 месеца лишаване от правоуправление, като за всеки следващи 5 км/ч над 50 км/ч, глобата се увеличава с 50 лева. Следователно, предвиденото законодателно наказание в случая включва кумулативно и глоба /чийто размер може да варира/, и едновременно и задължително с това и лишаване от правоуправление за срок от 3 месеца /което не подлежи на преценка нито относно необходимостта от налагането му, нито относно срока на лишаване/. Всъщност лицето е обжалвало само едната част от кумулативно наложените му две наказания /глоба и лишаване от правоуправление/. Дали това е допустимо, настоящият кас. състав няма да извежда изводи, предвид вече постановеното решение на АССГ, че жалбата срещу НП следва да се разгледа такава, каквато е предявена/само срещу едно от двете кумулативни наказания/- чл. 228 от АПК вр. чл. 63 ат ЗАНН. Доколкото необходимостта от налагане и на това наказание и неговата продължителност са фиксирани в санкционната норма/т.е. вида и размера на наказанието не подлежи на промяна/, всъщност преценката на СРС е следвало да бъде дали има основания да се наложи това наказание, т.е. дали има извършено нарушение /въпреки, че другото наложено наказание за него не се обжалва и от това се извежда извод за неоспорване факта на нарушението/.

Въз основа на правилно установената фактическа обстановка, СРС е направил обоснован извод, че от обективна страна жалбоподателят е нарушил нормата на чл.

21, ал. 1 от ЗДвП, според която при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава визираните в нея скорости в km/h. Съгласно ал. 2 на същата разпоредба, когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. В процесният случай, съобразно приложените доказателства пред въззивния съд – снимков материал от клип № 3549 и чертежи, обозначаващи организацията на пътя, безспорно се установява, че жалбоподателят се е движил по [улица], с посока на движение от[жк]към[жк], със скорост от 133 км/ч / с приспаднат толеранс от 4 км/ч - от 137 км/ч/, като в посочения пътен участък е предвидено ограничение на скоростта от 80 км/ч/, видно от поставен пътен знак „В26“. От изложеното настоящата касационна инстанция счита, че СРС правилно и обосновано е потвърдил НП в частта, с която е постановено лишаване от право на жалбоподателя да управлява МПС за срок от три месеца за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Неоснователни са релевираните доводи от страна на касатора за некомпетентност на съставителите на АУАН и НП. Видно от т.1.3 на Заповед № 8121-з952/20.07.2017г. на МВР служителите на длъжност „младши автоконтрольор“ в ОПП-СДВР са оправомощени да издават актове за установяване на нарушения, а в т. 2.6 от същата заповед наказателни постановления могат да бъдат издавани от заместник-началниците на отдел ПП в СДВР. По отношение на сочените от жалбоподателя допуснати съществени процесуални нарушения при събирането и цененето на доказателства, настоящият съдебен състав счита, че е недопустимо да се оспорват доказателствата /тяхната автентичност и достоверност/, приложени пред въззивния съд, за първи път пред касационната инстанция. Във връзка със събраните и проверени доказателства в предходната съдебна инстанция, не са направени никакви доказателствени искания от страна на жалбоподателя, вкл. не са приложени разумни доказателства за оборване на доказателствената стойност на приложеният протокол № 4-38-17/13.07.2017г. / макар жалбоподателят да е бил предупреден за доказателствената тежест, която носи/. От горното не следва да е нарушено правото на защита на лицето. Посоченият протокол от 13.07.17г представлява годно доказателствено средство/официален удостоверителен документ/, с което се удостоверява техническата изправност на техническото средство за видеонаблюдение към момента на нарушението, което СРС правилно е съобразил при постановяване на решението си. Нарушението е установено безспорно. С оглед на казаното, решението на СРС в тази част е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.221 ал.2 и ал.3 от АПК Съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение от 22.08.2019г. на СРС, 114-ти състав, НО, постановено по НАХД № 598/19г, в частта, с която се потвърждава Наказателно постановление №17-4332-022622/06.11.2017 година на Заместник-началник на отдел ПП при СДВР в частта, с която на основание чл.182 ал.1 т.6 от ЗДвП, за извършено нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП, е наложено на И. С. Д. административно наказание „глоба“ в размер на 700.00 лева.

ПРЕКРАТЯВА производството в тази част.

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 22.08.2019г. на СРС, 114-ти състав, НО, постановено

по НАХД № 598/19г., в частта, с която се потвърждава Наказателно постановление №17-4332-022622/06.11.2017 година на Заместник-началник на отдел ПП при СДВР в частта, с която на основание чл.182 ал.1 т.6 от ЗДвП, за извършено нарушение по чл.21 ал.1 от ЗДвП, е наложено на И. С. Д. наказание „лишаване от право да управлява МПС за срок от три месеца“.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател:

Членове: